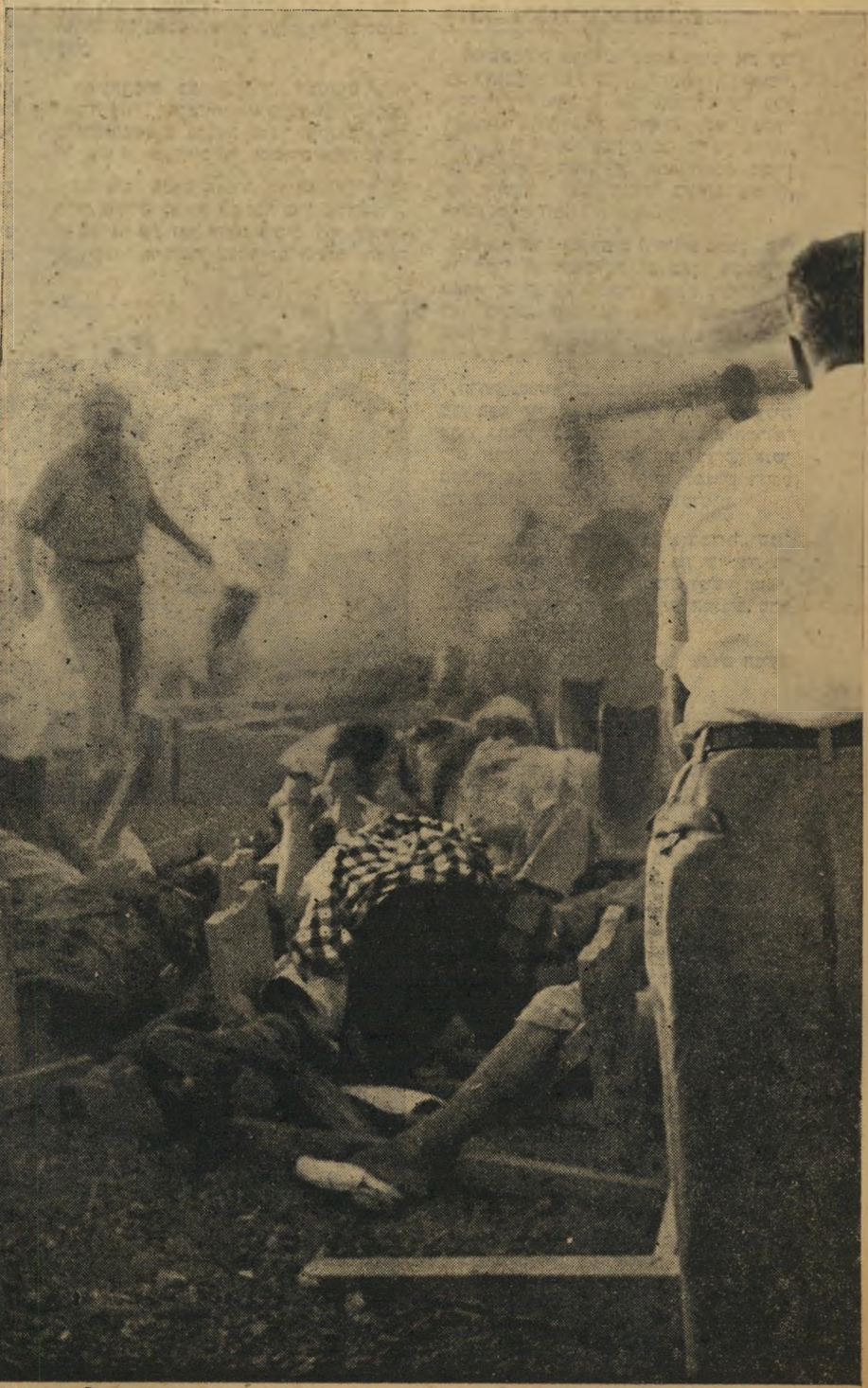

האסון במעגון

הורי הצנחן פרץ גולדשטיין הניחו זר לרגל המצבה (שמאל), הקהל עמד דום, לאות כבוד. פתאום צלל המטוס אל תוך הקהל הצפוף, זרע אימה ומוות. גופות הרוגים ופצועים נערמו (למטה) שעה שכודדים ניסו להגיע לנפגעים ולהגיש להם את עזרתם.

ה כל בוצע בהתאם לתכנית. בקצה הדרומי של הכינרת, במגרש ריק שבין בני קיבוץ מעגן, הועמדו ספי סלי עץ לבנים בשלש שורות ישרות, גודרו בחבלים. כשהקהל החל זורם למגרש מאוטר בוסים, מכוניות משא, גיפים ומכוניות מאר, שבאו מכל קצות הארץ, הוכוונו ע"י שוטרים למגרשי החנייה, הוזמן ע"י חברי משק הייכ ניים להתרענן ליד אחד מהצי תריסר דוכני הלימונדה שהוקמו במיוחד להזדמנות זאת.

הספסלים מלאו בזה אחר זה. במגרש הצר התרכזו קרוב לאלף איש, כל שני מביניהם, בעל שם. היו כאן חלוצי עמק הירדן והגליל, מפקדי הגנה גבוהים, ותיקים שביל שער, פקידו ממשלה גבוהים וקציני צבא. הם ישבו מול אנדרטת שחם צרה שהתרוכמה בעוז לתוך שמש אחר הצהריים.

"זכור" לצנחן שנפל

לפני עשר שנים צנח פרץ גולדשטיין, חבר רחב כתפיים ושחור שער של הגרעין שיסד, לאחר מכן, את קיבוץ מעגן, לתוך הונגריה, ארץ לידתו הכבושה בידי הנאצים. שליחותו: לעבוד למען שירות המודיעין הבריטי. ה"דחיפה לשליחות זאת היה רצונו לעזור במשהו למאות אלפי יהודי הונגריה שנאנקו החת העול הגרמני, אך עוד לפני שהצליח לממש את שליחותו, נפל הצנחן הצעיר בשבי, הובא לפני בית משפט צבאי ונדון למוות.

עתה בא כמעט כל אדם שהיה קשור במ"א, אבק, בעלייה או בצנחנים, להעלות את זכרו של פרץ: לובש מכנסי ארג אפורים וחולצה לבנה קצרת שרוולים ופתוחת צווארון עלה ראש הממשלה, משה שרת, למרכז המגרש כשהוא מלווה על-ידי אשתו ציפורה. תזמורת צה"ל, מימין לאנדרטה, פתחה בכליה, ההמון קם להתקווה. חיילת צעירה, פניה מרוכזים במאמץ משימתה, קראה את תפילת זכור ל"צנחן שנפל, שעה שהדגל הורד לחצי התורן.

